

ANKI
EDVINSSON

LAULULINTU

Suomentanut Leena Virtanen

WSOY

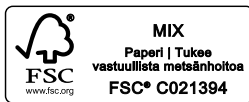
ANKI EDVINSSON

LAULULINTU

Suomentanut Leena Virtanen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Ruotsinkielinen alkuteos

Sångfågeln

Copyright © Anki Edvinsson 2024 by Agreement with Grand Agency

Suomenkielinen laitos © Leena Virtanen ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-51753-6

Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

*»Luottamus on aina riski, mutta
ilman petoksen mahdollisuutta ei
voisi olla luottamustakaan.»*

ROBERT C. SOLOMON

PROLOGI

Pohjanlahti, Uumaja

STEFAN ANDERSSON havahtui moottorin ääneen, vai heräsikö hän kipuun? Hän ei ollut varma. Hän tajusi makaavansa ahkiossa oman moottorikelkkansa perässä. Samassa pulkassa, jossa hän yleensä veti lapsiaan.

Hän makasi vatsallaan, ja koneen jokainen nykäys viilsi kuin veitsi koko ruumiin läpi. Helvetti, että teki kipeää. Stefan yritti kerätä ilmaa keuhkoihinsa ja huutaa mutta kaikki voimat pakenivat. Hän kohotti päätään, yritti katsella ympärilleen, mutta pelkkä pään liikauttaminen pani voihkaisemaan kivusta, joten hän antoi olla. Niskassa valui jotain lämmintä ja suussa tuntui tympeä maku, raudan ja suolan sekoitus.

Stefan päätti uhmata kipua, hän kohotti väkisin päätään ja onnistui tunkemaan käden tueksi leuan alle. Ympärillä näkyi pelkkää valkoista, kaikki oli valkoista. Lumi pölylsi. Ei ainoatakaan ääriiviivaa johon kiinnittää katse, maa ja taivas sulivat lumimyräkässä yhteen. Tuuli hukutti kelkan moottorin äänen ujelukseensa, eikä Stefania ollut eläessään paleltanut yhtä paljon.

Hän sulki silmät ja näki edessään tyttärensä Amberin kasvot. Vaaleat hiukset, jotka hän oli niin monta kertaa palmikoinut. Sitten moottorikelkka hidasti vauhtia ja lopulta pysähtyi. Stefan

pakottautui pysyttelemään tajuissaan. Amber oli ajatuksissa hänen kanssaan, kun hänet kiskottiin hitaasti ahkiosta.

Sattui niin että silmissä salamoi, ja kun Stefan sai luomensa auki, hän näki mustanpunaisen rannun siinä missä oli äsken maannut. Rantu seurasi perässä, kun häntä raahattiin jäälle.

Jos hänet jätettäisiin tänne, hän ei ikinä selviäisi hengissä.

Jonkun kädet penkoivat hänen taskuunsa, kuin etsien jotakin. Stefan yritti puhua mutta ääni ei kantanut. Puhelin hävisi taskusta, hän tunsu sen samalla hetkellä kun hänen poskensa painettiin vasten kylmää ja kovaa. Hän ei nähnyt mitään muuta kuin lunta ja jäätä. Näinkö hän kuolisi?

Se, joka oli ottanut hänen puhelimensa, hengitti kiivaasti ja väkinäisesti. Stefan uskoi tietävänsä, kuka hänen vieressään seisoi, ja tieto sai hänet entistä hämmentyneemmäksi. Sitten kuului narsketta, hän näki kelkkakenkäparin tarpovan takaisin ajo-neuvon luo ja jättävän hänet yksin jäälakeudelle.

Stefan hengitti suu auki, lumi posken alla sulii ja kasteli naaman. Täältä oli päästävä pian pois, mutta ensin oli pakko sulkea silmät hetkeksi. Kelkan moottori hurautti käyntiin mutta kohtaa sen ääni jo hävisi tuuleen.

Tunto alkoi kadota, päänsärky oli muuttunut jotenkin etäiseksi. Stefan ajatteli vanhempiaan, veljeään, yhtä kuudennen luokan opettajaa ja vaimoiaan, heidän riitaansa ja sitä, miten he olivat toisilleen puhuneet kun he olivat nähneet viimeisen kerran. Ja Gustavia, bonuspoikaansa.

Nyt pitäisi vain vähän toeta ja kerätä voimia, sitten hän hankkiutuisi täältä kotiin.

KAKSI PÄIVÄÄ
AIKAISEMMIN

I

11. tammikuuta, torstai

CHARLOTTE VETI paksun villapiponsa niin syvälle päähän kuin mahdollista. Muhkea untuvatakki suojasi vain niukin naukin kovalta pakkaselta, joka oli pitänyt Uumajaa otteessaan jo monta viikkoa. Tämäkään torstai ei ollut mikään poikkeus. Lunta tuli joka päivä pari senttiä lisää. Hän kurkotti kättä ja pyyhkäisi kintaallaan lumet hautakiven päältä.

»En ikinä anna itselleni anteeksi», sanoi Per ja auttoi Charlottea putsaamaan graniitinharmaan marmorin lumesta. Kivi osoitti paikan, johon Ola oli neljä kuukautta sitten haudattu.

»En minäkään», Charlotte vastasi ja kohotti katseensa kirkon katolla olevaan ristiin. »Hänen ei pitänyt edes tulla samalla autolla käräjäoikeuteen silloin... ei ainakaan alun perin. En käsitä miksi annoimme hänen lähteä kuskiksi. Jos hän ei olisi tullut, hän eläisi edelleen.»

Sitä Charlotte oli vatvonut vatvomasta päästyään.

»Sitä sinun on ihan turha murehtia. Eikös Olalla ollut silloin jotain muuta asiaa käräjäoikeuteen?» Per lohdutti. »Hän itse kysyi, voisiko lähteä sinne samaa matkaa, niin minä sen muistan.»

Charlotte veti pakkasilmaa suun kautta sisään, täytti keuhkonsa kylmällä. Hänen teoriansa oli toisenlainen. Ola oli lähtenyt

heille kuskiksi koska hänestä oli tuntunut, että jokin ei ollut kohdallaan. Olan ja Charlotten välillä, heidän suhteessaan. Siksi Ola oli noussut samaan autoon ja ajanut suoraan kohti kuolemaansa. Ja hän oli osunut mustasukkaisissa epäilyksissään oikeaan. Sen tuskan kanssa Charlotte joutuisi elämään lopun elämäänsä.

Valkoinen kirkkorakennus sulautui talvimaisemaan. Mäen laella seisova kirkko oli seudun vanhimpia, pystytetty jo 1500-luvulla, ja täältä Ola Boman oli saanut viimeisen leposijansa. Mies, joka oli ensin ollut vain Charlotten työtoveri ja johon Charlotte oli sitten rakastunut.

Hän kävi haudalla joka viikko. Hän ei enää itkenyt siellä käydessään, pohjaton suru rakastetun menettämisestä oli muuttunut joksikin muuksi. Charlotten psykologi oli sitä mieltä, että hän oli vihainen. Mutta ei hän vihaa tuntenut vaan pelkästään väsymystä.

»Oletko jo siivonnut kaikki hänen vaatteensa pois talostasi?»
Per kysyi ja katsoi Charlottea.

Charlotte ravisti päätään.

»Olan äiti huolehtii Olan asunnon tyhjentämisestä, ja annan hänelle kaiken mitä minulle on jäänyt. Sitten kun.»

Per syytti hautakynntilän, joka heillä oli mukana, ja laski sen lumeen kukkien viereen.

»Koko poliisitalo kaipaa hänen hohtavanvalkeaa hymyään ja ystävällistä sieluaan. Hän oli ihan hemmetin hyvä poliisi», Per sanoi.

Charlotte nyökkäsi ja nosti kaulaliinaa suun eteen. Antoi lämpimän uloshengityksen sulattaa jääkylmiä poskiaan.

»Hän ramppassi alvariinsa kuntosalilla», Per jatkoi ja naurahti.

Charlotte katseli hautakynntilää, liekki lepatti kevyesti tuulessa.

»Hän oli aina raahaamassa minua kaiken maailman ulkoilma-harrastuksiin sun muihin», hän sanoi ja hymyili, muisteli Olan treenattua kroppaa. Pinnallista kyllä, juuri se oli vetänyt häntä puoleensa ensitapaamisella. »Nyt hän varmasti huiputtaa jok'ikisen

vuoren kun on vapaa tekemään mitä haluaa», hän sanoi hiljaa kuin itseksensä.

He suuntasivat takaisin autolle. Kello oli vähän yli kahdeksan aamulla ja heidän täytyi jo lähteä poliisiasemalle. Hautausmaan käytävä oli kolattu ja hiekoitettu. Charlotte käveli katse pieniin kiviin kiinnittyneenä ja ajatteli Olan pehmeitä käsiä. Niiden sametinpehmeää ihoa.

»Saamme pitää Alexin täällä, hänet on vapautettu virastaan Göteborgissa. Hän jää Uumajaan», Per sanoi kiskoen Charlotten takaisin todellisuuteen.

Alex. Kun Alex oli astunut Uumajan poliisin väkivaltaosastolle, se oli ollut Charlottelle pienoinen sokki. Kaikki vanhat tunteet olivat heränneet sekunnin murto-osassa eloon. Alexin göteborgilainen puhenuotti, hänen hymynsä, vallaton vaalea hiuspehko, tatuoinnit... Oli kuin aika olisi pysähtynyt. He eivät olleet tavanneet sen jälkeen kun Charlottelle oli valjennut, että jumala oli Alexille häntä tärkeämpi. Eivät ennen kuin mies olikin yllättäen ilmestynyt hänen työpaikalleen Uumajaan.

»Tiedän, että teillä on yhteistä historiaa poliisikorkeakoulusta, teidän tutustuitte jo silloin», Per lisäsi hienovaraisesti. »Ja nyt sinusta tulee hänen pomonsa. Pystytkö siihen?»

»Pystyn», Charlotte vastasi ja kohotti katseensa pilviselle taivaalle. »Ei minua ole posliinista tehty.»

Hän kuulosti itsevarmemmalta kuin todellisuudessa oli, hän oli lukinnut kaikki Alexin herättämät tunteet syvälle sisälleen. Sinä päivänä, kun Ola oli ammuttu oikeustalon ulkopuolella, Charlotte oli painanut stop-nappulaa. Silloin ainoa tärkeä asia oli ollut löytää ne mopolla paikalle kaahanneet ammuskelijat, jotka olivat Olan lisäksi tappaneet myös erään toimittajan sekä murhaajan, jota oli oltu viemässä vangitsemisoikeudenkäyntiin. Charlotten kollegat olivat paiskineet töitä vuorokaudet ympäri,

poliisin saamien vihjeiden perusteella oli otettu kiinni ja kuulusteltu satoja ihmisiä, mutta siitä huolimatta tekijät olivat edelleen vapaalla jalalla. Hänestä se oli häpeällistä. Lieviä epäilyjä kohdistui kahteen neljätoistavuotiaaseen poikaan, jotka oli nähty oikeustalon lähellä juuri ennen ampumavälikohtausta. Syytteen nostamiseen vaadittavaa näyttöä ei kuitenkaan ollut. Pojilla ei ollut aiempaa rikostaustaa ja heillä meni hyvin koulussa. Muuten ainoa johtolanka oli ollut valkoinen läikkä mopon pakoputkessa, mutta poliisi ei ollut onnistunut löytämään mopoa.

Ammuskelun jälkeen Alex oli ottanut Charlotteen etäisyyttä, ja Charlotte oli tehnyt samoin. Oli kuin he olisivat sanattomasti sopineet kunnioittavansa Olan muistoa. Oli silti ollut niitäkin päiviä, joina Charlotte olisi kaikesta huolimatta halunnut painaa start-nappulaa, ihan vain pikku hetkeksi. Saadakseen tuntea jotain muutakin kuin pelkkää mustaa. Mutta syyllisyydentunteet saivat hänet aina kiinni. Ja koteloivat hänet taas suruun kuin tuttuun lämpöiseen vilttiin.

Auton luona Per kopisteli lunta kengistään ja painoi auton-avainta. Kuului piippaus, kun ovien lukitus aukesi. He olivat viipyneet Olan haudalla vain kymmenen minuuttia mutta auto oli jo lumen peitossa.

»Kuulin, että Alex on löytänyt kämpän Böleängistä, rivitaloasunnon», Per sanoi ja hyppäsi autoon.

»Hänen tyttöystävänsä on tulossa tänne», Charlotte totesi lyhyesti ja istuutui matkustajan paikalle.

»Onko hänellä joku? Sitä en tiennytkään. Tarkoitatko, että tyttöystäväkin olisi muuttamassa tänne?»

»Ei aavistustakaan. Hän on pappi, hänen nimensä on Pernilla ja hän on kuin kypsempi versio Astrid Lindgrenin Marikista.»

Per nauroi. Sitten hän ohjasi auton pois kirkon ja surun luota vieressään ajatuksiinsa vajonnut Charlotte.

2

STEFAN HARJASI tyttärensä hiuksia, ne ulottuivat melkein puoliväliin selkää. Tyttö halusi kuulemma kasvattaa niitä. Amber oli seitsemän ja katsoi epäterveellisen paljon *Frozenia*. Vaaleatukkainen Disney-hahmo Elsa oli Amberin suosikki ja syy siihen, että tytär pakotti Stefanin letittämään hiuksiaan. Tehtävä olisi oikeastaan sopinut paremmin Stefanin vaimolle. Lina oli kampaaja, ja hänellä oli oma salonki keskustassa, mutta tällä viikolla oli Stefanin vuoro huolehtia Amber valmiiksi kouluun lähtöön.

»Kello on jo yli kahdeksan, pian pitäisi päästä lähtemään», Stefan sanoi. He seisoivat kylpyhuoneessa peilin edessä.

»Koulu alkaa vasta yhdeksältä, isä.»

Stefan jakoi tytön hiukset kolmeksi kimpuksi ja yritti pujotella niitä toistensa lomitse. Hitain liikkein. Hänen kätensä olivat liian isot hiusten laittamiseen.

»Ei niin tiukalle, isä. Letin pitää olla löysempi.»

»Okei, mutta tämä ei kuule ole niin helppoa», Stefan sanoi ja hölläsi kireää, puolivalmista palmikkoa.

»Noin, nyt on hyvä», Amber sanoi ja hymyili Stefanille peilin kautta.

Tyttö oli perinyt isänsä vaaleat hiukset. Hänellä oli kuitenkin Lina-äidin tummat kulmakarvat ja ripset, jotka saivat vaalean tukan näyttämään melkein värjätyltä.

»Milloin Gustav tulee taas?» Amber kysyi Stefanin jatkaessa letittämistä. Tyttö rakasti isoveljeään.

»Ensi viikolla, kulta.»

Gustav oli neljätoista ja hänellä oli eri isä. Hän asui heidän luonaan joka toinen viikko. Jostain syystä oli käynyt niin, että Stefan oli aina juuri ne viikot yövuorossa, joten he kulkivat tällä hetkellä hiukan ristiin.

Jäljellä oli enää letittämisen vaikein vaihe: palmikon kiinnittäminen hiuslenkillä, jota Amber ojensi. Stefan oli harjoitellut tätä kohtaa televisiota katsellessa. Heillä oli pieni nukkenpää, jota tytär leikeissään meikkasi. Stefan treenasi letittämistä sen hiuksilla, ja kiitos harjoittelun, hän sai hiuslenkin paikoilleen jo kolmannella yrityksellä.

»Kas niin, valmista tuli, prinsessani», hän sanoi ja kohtasi tytön katseen peilin kautta.

»Vau, isä. Siitä tuli parempi kuin äidin tekemä!»

Stefan kohotti kulmakarvojaan ja nyökkäsi. Hän oli itsekin tyytyväinen. Se oli hemmetin hyvä letti. Tasainen ja hieno. Amber säntäsi pukemaan, ja Stefan harjasi sillä välin hampaansa. Lina oli jo kampaamolla. Aina torstaisin hän aloitti työt aikaisin. Stefanilla oli tämä viikko vapaata Norrmejerierin juustovarastolta. Työnkuvaan kuuluivat pitkät työpäivät, ensin hän teki viikon yövuoroa, toisen päivävuoeroa ja sitten oli kokonainen viikko vapaata. Se sopi hänelle täydellisesti ja palkkakin oli aika hyvä. Tänäpäin hän aikoi kalastustarvikeostoksille, kunhan oli ensin vienyt Amberin kouluun.

Stefan sylkäisi hammastahnat suustaan ja kumartui vesihanalle. Huuhteli suunsa raikkaalla vedellä.

»Tuletko sinä vai et?» kysyi Amber, joka seisoi valmiina kylpyhuoneen ovella, reppu selässä ja takki auki. Hän oli aloittanut ensimmäisen luokan viime syksynä ja rakasti koulua, oikein pomppasi ylös sängystä joka aamu. Sitä tyttö ei ollut perinyt isältään, sillä Stefanilta oli jäänyt peruskoulu kesken.

Stefan seurasi tyttärtään eteiseen, puki ulkovaatteet päälle ja veti kengät jalkaan. Amber odotti kärsivällisesti vieressä.

»Pipo päähän», Stefan sanoi tyttölle.

»Eikä, isä. Se pilaa letin.»

»Ulkona on viisitoista astetta pakkasta. Tulet kipeäksi ilman pipoa.»

Amber pudisti päättäväisesti päätään.

»Pikku kulta, nyt on talvi. Pipo päähän.»

»Ei!»

Ei ollut mitään järkeä alkaa riidellä, siitä tulisi vain helkkarinmoinen rähinä. Siispä Stefan heilautti takinhupun tytön päähän ja tunki pipon koulureppuun. Amber ei vastustellut.

Stefan hymyili tyttärelleen ja suukotti tämän otsaa.

»Nyt meidän todellakin täytyy lähteä, kulta», hän sanoi, avasi oven ja tuuppasi Amberia kevyesti selästä, jotta tämä astuisi ulos ovesta.

Stefan kurkotti juuri autonavainta eteisen pöydältä, kun hän kuuli puhelimen pirisevän jossain ovenpielessä roikkuvien takkien seassa. Puhelimen valo vilkkui Linan toisen takin taskussa. Oliko vaimo unohtanut puhelimen kotiin? Sellaista ei usein sattunut.

Stefan otti puhelimen takintaskusta, vilkaisi näyttöä. Salainen numero. Niin kuin monen monta kertaa aiemminkin. Hän näki tyttären lamsivan autolle ja antoi puhelun mennä vastaajaan. Sitten hän työnsi puhelimen takaisin Linan takintaskuun ja tunsi hartioiden kohoavan kohti korvia, hengittäminen kävi äkkiä raskeammaksi. Aamun tyytyväisyys vaihtui synkkyyteen.

Stefan epäili Linan pettävän häntä mutta hänellä ei oikein ollut mitään todisteita. Ei mitään muuta kuin puheluita tunteuttomasta numerosta ja hajamielisen oloinen vaimo.

Stefan lukitsi kotioven ja kävellessään autolle tyttärensä luo hän päätti, että oli korkea aika lakata murehtimasta ja selvittää totuus.

3

PER VILKAISI kelloa, se oli vähän yli puoli yhdeksän. Hän oli Charlotten kanssa autossa matkalla keskustaan. He olivat käyneet hautausmaalla, ja nyt Charlotte istui hänen vieressään vaitonaisena omissa ajatuksissaan. Lunta satoi edelleen ja he saapuisivat poliisiasemalle myöhässä. Charlotte hypisteli kaulahuiviaan, joka oli luultavasti maksanut enemmän kuin Perin takki. Kollegan pukeutumistyyli oli pelkistetty ja suoraviivainen – hänen yllään kalliit vaatteet näyttivät vaatimattomilta.

»Miksi käyt Olan haudalla aina aamuvarhain?» Per kysyi.

Charlotte katseli käsiään, hänellä oli neulotut lapaset. Kohautti harteitaan.

»Koska silloin siellä on rauhaisempaa. Hiljaisempaa.»

Aamuruuhka oli pahimmillaan, joten liikenne mateli. Myös Per oli pannut merkille, ettei hautausmaalla yleensä ollut heidän lisäksi ketään muita siihen aikaan päivästä. Hän lähti Charlotten mukaan aina kun tämä pyysi, mutta sitä sattui yhä harvemmin. Ensimmäisinä viikkoina hautajaisten jälkeen Charlotte ei ollut halunnut käydä haudalla yksin, ja silloin Per ja hänen vaimonsa Mia olivat lähteneet seuraksi vuorotellen.

»Alex vinkkasi, että kannattaa mennä aamulla, ja se oli hyvä vinkki», Charlotte sanoi.

Per vilkuili kollegaansa sivusilmällä, kun tämä riisui lapaset käsistään ja laski ne syliinsä. Charlotte oli koonnut tummat hiuksensa tiukaksi nutturaksi niskaan. Hänen ihonsa oli posliininvalkea ja huulet maalattu punaisiksi. Per tiesi, että hänen elämänsä Tukholmassa, aika ennen Uumajaa, oli ollut yltäkylläisyyttä, sisäoppilaitoksia ja arvottamista sukunimen ja yhteiskunnallisen aseman mukaan. Charlotte oli kuitenkin päättänyt seurata sydäntään ja kouluttautua poliisiksi. Ja nyt hänen tyttärensä Anja näytti ottavan äidistään mallia, muun perheen harmiksi. Mutta Charlottea Anjan päätös pyrkiä poliisikorkeakouluun taisi miellyttää. Poliisin työ ja kaikki siihen liittyvä tuntui olevan ainoa asia, joka sai Charlotten nohtamaan surunsa edes hetkeksi.

»Kerroinko jo, että Kennetin sairausloma jatkuu kesään asti?» Per kysyi. Hän halusi johdatella Charlotten ajatuksia pois hautausmaalta ja Olasta.

»Et kertonut. Onko sydämen kanssa ilmennyt jotain ongelmia leikkauksen jälkeen? Siitähän on vasta kaksi kuukautta.»

»Ei, mutta sairauslomaa on jatkettu liian stressin välttämiseksi, joten minä jatkan aluepoliisipäällikkönä vielä jonkin aikaa ja sinä saat jatkaa minun virassani tutkinnanjohtajana. Mutta pärjäätkö varmasti kaiken tapahtuneen jälkeen?»

Charlotte katsoi Periä tiukasti silmiin.

»Kylläpä sinä jaksat jankuttaa. Tulen hulluksi, jos en saa tehdä töitä», hän sanoi terävästi ja lisäsi: »Sitä paitsi, sinä olet tosi tiukka aluepoliisipäällikön sijainen, parempi kuin alkuperäinen.»

»Okei, okei, ja kiitos», Per sanoi ja taputti kevyesti Charlottea käsivarrelle. »Mutta sanot sitten heti, jos tuntuu että alat uupua.»

Lunta tuprutti edelleen auton ulkopuolella, ja Per hiukan vähensi vauhtia. Hän suuntasi katseensa tuulilasin läpi suoraan

eteenpäin mutta näki silmänurkassaan Charlotten liikehtivän kärsimättömästi penkillä.

»Mitä pojille kuuluu?» Charlotte kysyi yhtäkkiä.

Per hätkähti, kun puheenaihe vaihtui äkisti hänen poikiinsa.

»Ihan hyvää. He vain treenaavat ja treenaavat. Koulun jälkeen loput valveillaoloajasta vie jääkiekko. Simon osallistuu parin viikon päästä karsintoihin, kun Västerbottenille kootaan joukkuetta TV-kiekkoa varten. Siitä tulee hauskaa.»

Per tunsikin Charlotten katseen.

»Mikä ihmeen TV-kiekko? En ole koskaan kuullutkaan. Tai siis, nimen perusteella oletan, että se on jotain, mitä näytetään televisiossa.»

Per naurovi ääneen, kun Charlotte ei tuntenut nuorten jääkiekkoturnausta, joka oli järjestetty ensimmäisen kerran vuonna 1959. Hän oli sitä mieltä, että ihminen joka ei tiedä TV-kiekkoa, on taatusti viettänyt elämänsä kiven alla piilossa.

»Saat luvan itse googlata», Per vastasi Charlottelle. »Se on iso juttu kaikille lätkäpojille. Vähän liiankin iso, jos minulta kysytään.»

»Miten niin, eikös se ole upea tilaisuus näyttää taitonsa?»

Per huokaisi.

»On toki, mutta karsinnat ovat ankarat. Kauhea kamppailu siitä, ketkä pääsevät mukaan ja ketkä eivät, ja aivan liian nuorella iällä.»

Hän huomasi, että Charlotte kuunteli vain puolella korvalla, eksyneenä omiin mietteisiinsä.

»Ja kamppailu on kovaa myös poikien vanhempien välillä, kisa siitä kenen muksu pääsee joukkueeseen. Voisin kuvitella, että se on vähän samanlaista kuin kilpailu pääsystä juuri oikeisiin kouluihin Östermalmilla tai johonkin tiettyyn sisäoppilaitokseen. Kyse on arvostuksesta, ikään kuin nuoren koko tulevaisuus olisi

kiinni pääsystä joukkueeseen», Per sanoi koska tahtoi kokeilla, vieläkö Charlotte kuunteli. Charlotten suhde omaan taustaansa pääkaupungin hienoissa seurapiireissä oli ristiriitainen. Toisaalta yläluokkainen elämä oli avannut hänelle monia ovia, toisaalta jotkut poliisikollegat syrjivät häntä sen takia.

Charlotte kääntyi Perin puoleen ja hymyili hiukan. Se oli päivän toinen hymy ja hyvä merkki.

»Per Berg, yritätkö sinä provosoida minua?»

»Kyllä vain.»

Vapauttava nauru raikui autossa.

»Kiitos. Kaikki sipsuttelevat ympärilläni kuin olisin hauras kauralastu, joka voi murentua hetkenä minä hyvänsä. Tuntuu helpottavalta, että kerrankin joku härnää.»

Per olisi halunnut jatkaa juttua mutta puhelimen pirinä keskeytti. Hän pani kaiuttimen päälle ennen kuin vastasi.

»Hei, Per Berg tässä.»

»Terve, Per. Mustafa Ahmed Uppsalan rikostutkinnasta tässä soittelee. Olisiko sinulla hetki aikaa?»

»Ilman muuta, mitä asia koskee?»

»Meillä on muuan tapaus, joka täytyy hoitaa yhdessä Pohjoisen poliisipiirin kanssa, eli siis teidän kanssanne», Mustafa sanoi.

»Okei... Mikä tapaus se on?»

»Neljätoistavuotias tyttö on kadonnut Västeråsissa, ja me täällä Uppsalassa avustamme Västmanlandin poliisia, koska meillä on paremmat resurssit tämän tyyppisten tapausten selvittämiseen. Tyttö on ollut kateissa kohta kaksi vuorokautta ja tutkinnassa on selvinnyt, että hän liikkuu pohjoiseen, kohti teidän aluetta. Saimme tytön tietokoneen tutkittavaksi ja nyt epäilemme, että hän on joutunut nettisaaalistajan uhriksi.»

Per vaihtoi pikaisen silmäyksen Charlotten kanssa.

**Teinityttö kidnapataan.
Pienen lapsen isä murhataan.
Linja-autoasemalla tapahtuu ampumavälikohtaus.**

UUMAJASSA KUOHUU, kun kaupunkia ravistelee rikosaalto. Paine Uumajan poliisin Charlotte von Klintin ja Per Bergin harteilla kasvaa, mutta avoimia kysymyksiä on enemmän kuin johtolankoja. Miksi kadonneen teinitytön äiti ei suostu kertomaan poliisille, kuka tytön isä on? Miksi joku tappaa tavallisen perheenisän? Onko kaupungissa puhkeamassa jengisota? Kaiken lisäksi sekä Perin että Charlotten yksityiselämä on murroksessa. Per yrittää tasapainotella työn ja perhe-elämän ristiaallokossa, kun taas Charlotte etsii uutta suuntaa suuren tragedian jälkeen.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-51753-6